

својеврсну новину у домаћем суставу уставног судовања, а подразумијева могућности преиспитивања судских одлука на темељу индивидуалне апелације уколико су повријеђена уставом загарантирана апелантова права и слободе. Апелација представља својеврстан изванредан правни лијек супсидијарног карактера, јер је допуштена само ако заштита помоћу редовитих правних лијекова остане без успјеха. Одлуке Уставног суда БиХ у појединачним споровима имају карактер пресуда, али и тада ти акти могу бити и шири од пресуде редовитог суда, те би се мјеродавни органи, а особито правосудни органи, у своме раду требали водити правним схваћањима израженим у њима.

Уставни суд БиХ, у националним оквирима, представља и врховни механизам заштите права из Еуропске конвенције за заштиту људских права и темељних слобода, с обзиром на изравну инкорпорираност Конвенције у Устав БиХ. Значајно је истакнути да положај Конвенције у БиХ представља спецификум у односу на друге чланице Вијећа Европе, особито ако се има у виду примјењивост Конвенције у правном суставу, према самом Уставу БиХ, и прије него што је БиХ постала чланица и њезину „надзаконску“ снагу.

И у перспективи је посебице значајна улога Уставног суда БиХ у контексту рјешавања случајева пред Еуропским судом за људска права. Наиме, начело супсидијарности је полазишни темељ за пропитивање односа између националних и супранационалних доносиатеља одлука. Ово начело креће од тога да је Еуропски суд суплементаран и супсидијаран механизам за заштиту права и слобода обухваћених националним правним суставом, чије политичке, управне и правне власти задржавају примарну одговорност за заштиту права појединаца. Иако начело супсидијарности није експлицитно наведено у Конвенцији, оно произлази из одредаба о исцрпљивању домаћих правних лијекова и обвезе осигурања ефикасног домаћег правног лијека.

У пракси Уставни суд БиХ се сусретао с низом сложених уставноправних питања, а нека најзначајнија су: питање подјеле надлежности између институција БиХ, ентитета и других административних јединица у БиХ, надлежности Уставног суда у односу на међународне уговоре, питање односа државних и ентитетских закона, питање позитивних обвеза надлежних власти у односу на рјешавање одређених питања и другим сличним питањима.

Уставни суд БиХ је динамичним и еволутивним тумачењем Устава БиХ допринио досљедном гарантирању равноправности и конститутивности народа на цијелом територију БиХ, осигурању суверенитета, територијалног интегритета и међународног субјективитета државе и јачању правне сигурности и владавине права. Овакво тумачење Устава БиХ и дјеловање Уставног суда БиХ у оквирима његове надлежности омогућило је ефикасно функционирање нужних државних органа који